

”Pippi finns i mitt DNA”

Så har Pippi Långstrump tagits emot i Sverige

Gunnel Bergström

”Pippi finns i mitt DNA”

Så har Pippi Långstrump tagits emot i Sverige

© Gunnel Bergström, Bennels, fotografer och illustratörer

Redaktör: Gunnel Bergström

Grafisk form: Åsa Nilsson, Grafisk Stil

ISBN: 978-91-977398-3-2

E-bok 2024

BENNELS

FÖRORD

År 2025 fyller Pippi 80 år. Det var visserligen 1941 som Astrid Lindgrens dotter Karin bad sin mamma att berätta om Pippi Långstrump. Men boken gavs ut först 1945.

År 2015 firade skandinaviska avdelningen vid universitetet i Gdansk att Pippi fyllde 70. Den

här lilla boken bygger på ett föredrag som jag höll då. Det handlade om hur Pippi har tagits emot i Sverige.

Tänk alltid som Pippi: "Den som är väldigt stark, måste också vara väldigt snäll"!

Pippi är alltid aktuell och inspirerande. Böckerna läses och filmerna ses av barn över hela världen. På den svenska Guldbaggegalan i år fick Inger Nilsson barnfilmspriset Guldspiran för att hon spelat Pippi så bra, ända sedan den första filmen kom för 50 år sedan. I en valkampanj 2022 sade en svensk politiker att Pippi Långstrump har betytt mycket för jämställdheten.

Du som läser det här, får gärna skriva till info@bennels.se och berätta om dina egna erfarenheter.

Tack till alla som har bidragit till denna bok. Ett särskilt tack till dem som deltagit i enkäten.

Slutligen vill jag även tacka Astrid Lindgren AB som lånat ut bilder, eftersom skriften är gratis.

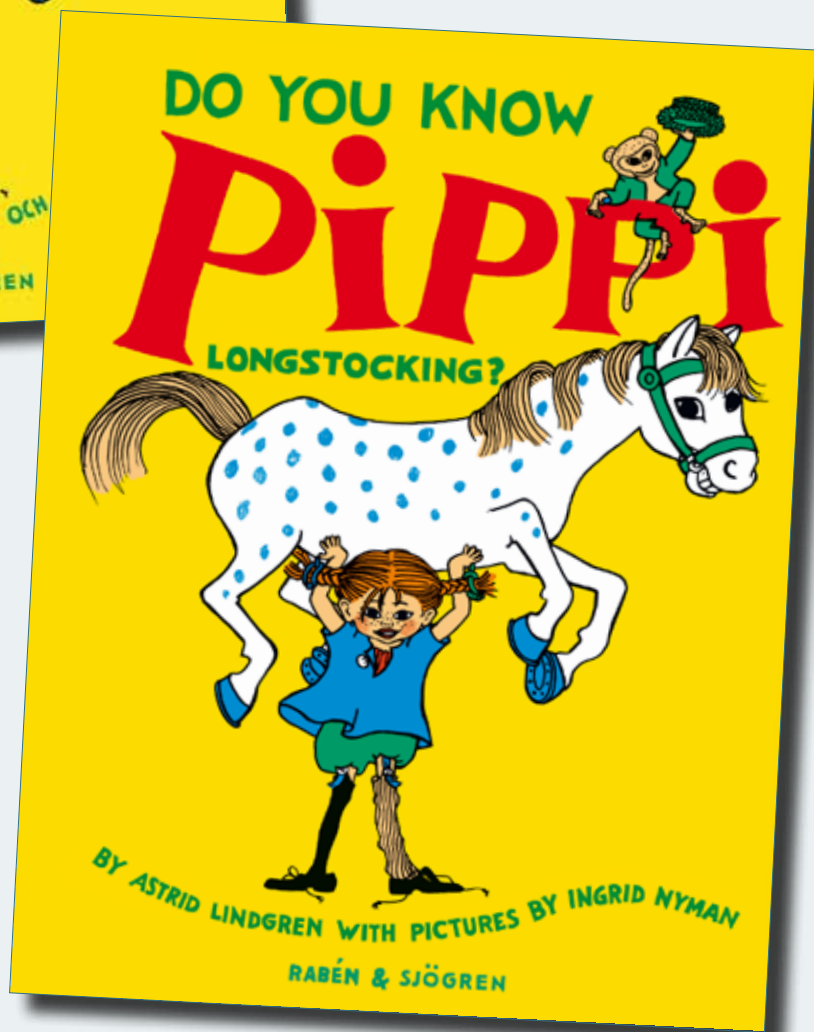
Gunnel Bergström 2024

"Här kommer Pippi Långstrump, tjolahopp ..."

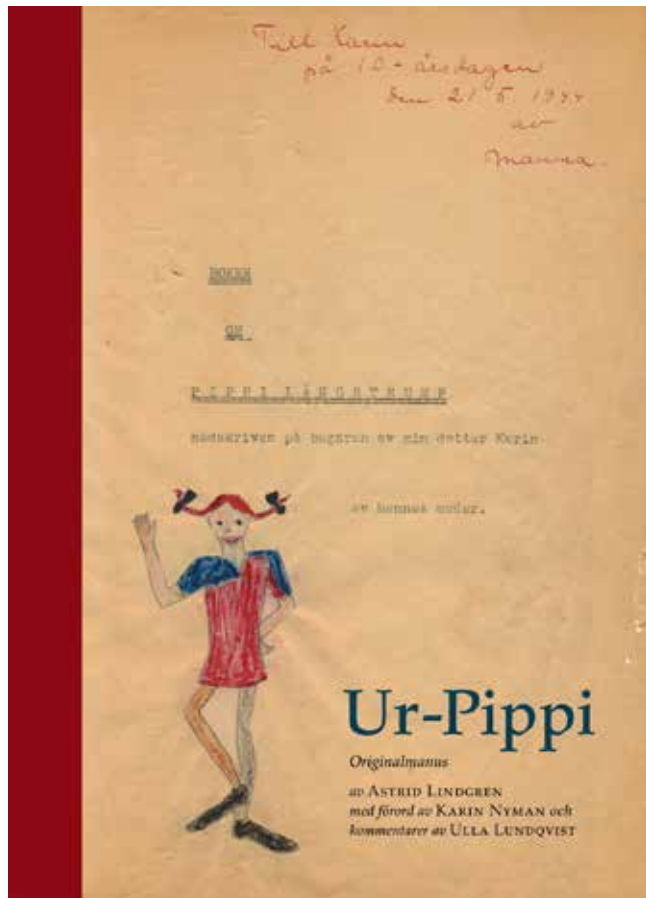
Sången från filmerna om Pippi fastnar verkligen. Inger Nilsson har hyllats för att hon spelat den perfekta Pippi ända sedan den första filmen dök upp 1969.

Foto: Okänd fotograf, Wikimedia Commons.

”Pippi Långstrump finns i mitt DNA”

Det var en gång en flicka som bodde i Vasastan i Stockholm. Hon hette Karin och hade lunginflammation. När hon låg i sin sjuksäng, bad hon plötsligt sin mamma att berätta om ”Pippi Långstrump”. Namnet kom bara flygande. Mamma, Astrid Lindgren, började genast att fantasera om en stark och självständig flicka i röda flätor. Om en Pippi som hade både apa, häst, villa och guldpengar och som egentligen hette Pippilotta Viktualia Rullgardina Krusmynta Efraimsdotter Långstrump.

Berättelsen kom till vintern 1941. I mars 1944 stukade Astrid Lindgren foten och behövde sitta still en längre tid. Då skrev hon ned Pippis äventyr med vännerna Tommy och Annika, och Karin fick dem i present på sin tioårsdag. Boken om Pippi Långstrump gavs ut året därpå, och därför är just 1945 Pippis officiella födelseår.

Pippikonferens vid UG

Hösten 2015 höll Institutionen för skandinaviska studier vid Universitetet i Gdansk en konferens för att fira att Pippi fyllde 70 år.

Jag blev då ombedd att hålla ett föredrag om hur Pippi har mottagits i Sverige under åren – och om hur hon uppfattas idag.

Först visade jag publiken min nyckelknippa.

På den satte jag för några

år sedan en pippidocka, när min

mamma måste flytta till ett äldreboende och jag

förklarade för personalen att jag behövde vara

”stark som Pippi”. Under föredraget stod jag på en

orange handduk, och den symboliserade att jag

inte torkar golvet med en svabb utan hellre glider

omkring med en handduk under fötterna. Precis

som Pippi gör med sina borstar.

Den här artikeln bygger på mitt föredrag med vissa kompletteringar.

Självklara Pippi

Jag är född 1952 och har liksom familjen Lindgren mestadels bott i Vasastan. Min äldsta bästis hävdar att vi som små åt ”jag vill aldrig bli stur-pillar”, och vi rimmade ”stur” på ”krumelur”, för det gjorde ju Pippi. Vi ville inte bli vuxna, och de där pillren gjorde säkert verkan både på min bästis och på mig. Riktigt ”stura” eller ”stora” har vi aldrig blivit.

För mig är Pippi Långstrump självklar, och det är hon även för otroligt många andra människor i Sverige. Denna slutsats drar jag inte minst av min högst ovetenskapliga genomgång av tidningar och annan litteratur samt av några lika ovetenskapliga enkäter, som jag har bett vänner och bekanta att svara på.

För mig är Pippi Långstrump självklar, och det är hon även för otroligt många andra människor i Sverige.

Nej och ja från bokförlag

När boken om Pippi sökte en förläggare, blev det första svaret ett artigt nej. Bonniers förlag gjorde förra millenniets största miss, när det hösten 1944 nobbade Astrid Lindgrens manus. Så här löd brevet utan underskrift från Bonniers: "Manuskriptet är mycket originellt och underhållande i all sin otrolighet och vi beklagar verkligen att vi inte skall kunna åtaga oss utgivandet." (Aftonbladet 2012).

Desto bättre gick det hos bokförlaget Rabén & Sjögren. Efter att ha omarbetats något, vann boken pris i förlagets barnbokstävling. Rabén & Sjögren blev Pippis förlag, och böckerna om henne har översatts till fler än 90 språk (Rabén & Sjögren).

Pippifejd i medierna

Den 18 augusti 1946 utbröt ett krig om Pippi Långstrump. Det började med en artikel av litteraturkritikern John Landquist, professor i pedagogik och psykologi. I Aftonbladet skrev han:

Intet normalt barn äter upp en hel tårta på ett kafferep eller går barfota på strösocker. Det har icke ens en tendens att göra så. Men bådadera påminner om en sinnessjuks fantasi eller om sjukliga tvångsföreställningar. (Landquist 1946).

Artikeln avslutas med orden:

Minnet av den onaturliga flickan och hennes osmakliga äventyr i Lindgrens bok, kan, om hon eljes ihågkommes, inte bli annat förnimmelsen av något obehagligt, som krafsar på själen. (Ibid)

En del läsare instämde med Landquist, och han fick även stöd av Folkskolläraryförbundet. Där-

emot tog folkskollärarynnorna Pippi i försvar (Svanberg 2011).

James Rössel, journalist och sedermera kulturredaktör på Aftontidningen, protesterade mot Landquists artikel. Under tidningens vinjett "Genom lornjetten" skrev han i texten "Pip på sej, professorn!": "Om något är vaket hos Landquist, så inte är det humoristiska anlag, [. . .]. (Rössel 1946). Själv ansåg han att Astrid Lindgren hade en "talang att roa både barn och äldre".

Pippi 50 – ny kritik

När Pippi fyllde 50 år, blev hon angripen i en artikel i Svenska Dagbladet. Artikelförfattaren var journalisten och författaren Carin Stenström, och artikeln hade rubriken "Dags pensionera Pippi Långstrump". Ingressen till artikeln lyder: "Femtio års dyrkan av henne har ställt allt på ända – skola, familjeliv, normalt beteende ... " (Stenström 1995) och i texten står det till exempel:

Som barn såg jag det som de vuxna var oförmögna att se, nämligen att Pippi var gravt asocial, att hon var känslomässigt störd, att hon saknade

"Pippi 70 lat" på polska betyder Pippi 70 år. Den här imponerande choklادتårtan hade bakats till deltagarna i jubileumskonferensen vid Universitetet i Gdansk 2015.

varje anpassningsförmåga och alla normala band till andra människor. (Ibid)

Åsikterna om Pippi fortsatte att gå isär. År 2002 citerades biskop emeritus Krister Stendahl i tidningen Dagen: "Jag har fascinerats av Pippi Långstrump. Hon roar mig teologiskt, och är ett underbart exempel på en god och lite olydig, lite vild, lite fantastisk figur som är så trevlig att ha när man sitter och läser för barn." (Dagen 2002)

Pippi 70 – lika aktuell

Inför Pippi Långstrumps 70-årsjubileum 2015 skrev journalisten Björn Wiman i Dagens Nyheter om Pippi som en symbol för det svenska välfärdssamhället. I den beskrev han Pippi som "en mycket radikal och mycket svensk individualist med röda flätor, häst och apa." (Wiman 2014) Han drog även en aktuell parallell:

Det dröjde nästan 60 år innan Pippi blev stor. Men då blev hon det verkligen. När Stieg Larsson skapade Lisbeth Salander (i *Milleniumböckerna*, GB:s anm.) visste han naturligtvis exakt

vad han gjorde: Pippi som vuxen blev en asocial hacker med superkrafter och tatueringar lika stora som hennes frihetsbehov. Och de två kvinnliga medborgare i den svenska fantasin som har väckt störst internationell uppmärksamhet har gjort det just för en sak: De gestaltar svenskarnas exotiska behov (i alla fall exotiska i omvärldens ögon) av att få göra det enda de egentligen vill: att få vara i fred – och låta andra få vara det.

Lite i förbifarten nämnde Wiman att de tre prinsessorna och lillprinsen (*vår nuvarande kung Carl XIV Gustaf som bara är ett par år yngre än Pippi*, GB:s anm.) som småbarn på Haga slott var mycket förtjusta i Pippi Långstrump.

Tidningen ETC publicerade våren 2015 artikeln "70 år av egensinnighet", skriven av journalisten Jörgen Lund. En stor del av texten innehåller en intervju med den svenska regissören och dramatiker Suzanne Osten, som är född samma år som Pippi Långstrump. Osten berättar för Lund att hon hade "en ganska tuff barndom" och att Pippi varit en skyddsfigur och helt avgörande för Susanne Ostens egen kulturgärning. Till Jörgen

Lund säger hon: ”Pippi står för självständighet och visar att fantasin är livsnödvändig. Hon förmedlar att vi alltid klarar oss och tar oss igenom saker, även om det kan se mörkt ut. Dessutom är hon empatisk och snäll.” (Lund 2015)

Suzanne Osten tillägger också att Pippi har haft stor betydelse för dagens barnuppfostran:

”Småbarnsföräldrar respekterar idag barnets egen värld, det har Pippi en stor del i.” (Ibid)

Politiskt inkorrekt

Även personer som gillar Pippi, kan vara oroliga för att hon inte alltid är politisk korrekt. Ett aktuellt exempel på det är TV-serien ”Här kommer Pippi Långstrump”. När serien sändes i Sveriges Television första gången 1969, berättade Pippi att hennes pappa var ”negerkung”.

Men när serien kom på DVD med bättre ljud och bild, hade n-ordet tagits bort. Nu säger hon bara ”kung”.

Enkäter om Pippi i Sverige

Nu går jag över till min egen undersökning om vad Pippi Långstrump har betytt – och betyder – för människor i Sverige i olika åldrar. Trots enkäternas ovetenskaplighet drar jag på grundval av dem och egna erfarenheter slutsatsen att betydligt fler kvinnor än män har tagit intryck av Pippi, i alla fall i min egen generation. Till exempel svarar fyra av mina manliga jämnåriga journalistkolleger att Pippi inte har betytt någon alls för dem. En av dem minns Nalle Puh

bättre, och en annan föredrar Karlsson på taket.

En granne som är drygt 70 år kallar Pippi för ”en kul typ” och läser gärna Pippi för sina barnbarn. ”Det har varit roligt att följa henne

”Det har varit roligt att följa henne när hon vuxit upp och bytt namn till Lisbeth Salander”

när hon vuxit upp och bytt namn till Lisbeth Salander,” säger han.

En annan granne,

född 1955, svarar

också att han tyckte

bättre om Karlsson på

taket än om Pippi. Men

hans treåriga sondotter

”har blivit helt pippifierad och börjar dagen med att sjunga ”Här kommer Pippi Långstrump”.

Det är för övrigt mycket vanligt att vi i Sverige sjunger den här sången för barn och barnbarn, gärna genom att byta ut namnet till ”Här kommer Carolina . . .” eller ”Här kommer lilla Vera, tjolahopp, tjolahej, tjolahoppsansa!”

Pippi påverkar männen indirekt

När jag grannar över männens svar, slår det mig att de här männen kanske inte har förstått att de förmodligen har påverkats *indirekt* av Pippi Långstrump. Många kvinnor i deras omgivning har ju säkert blivit självständigare och starkare genom att läsa om Pippi.

En man, född 1949, skriver att han var sju eller åtta år vid sitt första möte med Pippi. Han svarar: ”Pippi var något nytt med sitt uppror mot auktoritet och med en massa påhittighet. Hennes guldpengar var ju också spännande och gav oanade möjligheter jämfört med veckopengen. Pappa kungen var en extra krydda. Plus att Pippi har betytt så mycket för barn och barnbarn.” Den här mannen är min bror.

En annan man, född 1951, var fyra eller fem år när han fick sin första kontakt med Pippi. För honom är Pippi en viktig del av barndomens kanon och förknippad med högläsning vid sängkanten. Han svarar: ”Vi har läst den för våra barn, inklusive vår ryska barnhemsdotter som också spelade Pippi på barnhemmets konserter och läste Pippi och Karlsson för sin son. Det är lite ruggigt, skräm-

”Pippi var något nytt med sitt uppror mot auktoritet och med en massa påhittighet”

mande, att det idag finns de som framställer Pippi som ett negativt exempel på anarkistisk barnuppföstran med 'det galna 70-talet' som följd."

Ingen Pippi i bokhyllan

En annan journalistkollega, född 1948, beskriver sin "sorgliga erfarenhet av Pippi". I denna väninnas borgerliga hem var Pippi portad under 1950-talet. Väninnan berättar:

Där förekom inga pippiböcker. De ansågs nog inte lämpliga för barn vilkas huvudsakliga uppgift var att vara lydiga, det vill säga fogliga och utan egen vilja, och bara öppna mun när de blev tilltalade. Pippi var därmed ingen bra förebild. En egensinnig flicka som gjorde revolt mot vuxen världen, nej hu! Tänk bara vad det skulle kunna leda till.

Filmatiseringen av böckerna och särskilt Inger Nilsson som huvudpersonen Pippi, fick jag glädjas åt först som vuxen. Som barn var jag så kuvad och ängslig att Pippi inte väckte några speciella reaktioner hos mig överhuvudtaget. Hon var bara en konstig figur och förekom som sagt bara i periferin.

Så skriver alltså en journalist, som tycker att Pippi har stått sig genom decennierna och idag känns "modernare än någonsin".

En kvinnlig fotograf, född 1951, växte upp i ett arbetarklasshem på Söder i Stockholm, där det inte fanns särskilt många böcker. Hon minns inte att någon läste något alls för henne, och hon lärde känna Pippi Långstrump först när hon i 30-årsåldern själv fick barn.

Hon svarar:

Jag läste därför massor för mina barn och köpte väldigt många böcker. "Pippi var mest besvärlig", tänkte jag när mitt första barn kom. Jag var rädd att han skulle ta efter

och klättra på taken. När jag fick min dotter var det annorlunda, hon fick gärna ta efter Pippi. Jag var nu mer van vid barn och vid mammarollen.

Det finns, även i Sverige, färre barnböcker med en kvinnlig huvudperson, så jag var glad över Pippi därför. Idag finns en enda tv-serie, "Madam Secretary", utrikesminister i USA, som visar en kvinna som räddar världen gång på gång och hon gör det på ett annat sätt än de manliga kollegorna skulle gjort. Så nog behövs det fler Pippi hela vägen upp i vuxenåldern.

Denna fotograf har för övrigt gett sin dotter en ekonomibok, där Pippi gjorts till en symbol för ekonomisk frihet för unga kvinnor idag.

Fick brev från Astrid Lindgren

En kvinnlig litteraturforskare, född 1942, skriver att hon fick Pippi Långstrump i julklapp när hon var sex år. Boken blev en favorit, och flickan skickade sitt foto och ett tackbrev till Astrid Lindgren. Kvinnan skriver: "Jag blev förstas himlastormande glad över författarens svar år 1948. Hon hoppades att jag snart skulle vara av med min magvärk och – bäst av allt – skrev hon att jag var 'bra nog lik Annika.'" De två breven finns på Kungliga Biblioteket i Stockholm.

En kvinna som är född 1991 svarar att hon troligen fick Pippi högläst för sig på dagis. Sedan såg hon filmerna. Hon minns: "Det var konstigt att ha en häst i vardagsrummet. Men idag är Pippi på något sätt symbolen för mottot 'Hur ska jag veta att det är omöjligt om jag aldrig testat?'"

Den inställningen tycker min unga intervju-person att vi ska bära med oss.

En kvinna som föddes 1982 var nog i treårsåldern när föräldrarna läste om Pippi Långstrump för henne. Hon kommer framförallt ihåg filmerna och skriver:

Stor idol när det gäller att leka, busa och vara barn! För mig som bor utomlands är Pippi en viktig del i vår vardag. Det går inte en dag utan

"Där förekom inga pippiböcker. De ansågs nog inte lämpliga för barn vilkas huvudsakliga uppgift var att vara lydiga"

**”Äter man
spenat blir man
inte stark som
Karl Alfred – utan
stark som
Pippi”**

att Pippi nämns, ses på film eller att Pippi-sångerna sjungs med döttrarna. Äter man spenat blir man inte stark som Karl Alfred – utan stark som Pippi. För mig förknippas Pippi med en lycklig barn-dom.

Hon berättar att en dotter var runt ett år när hon fick se filmerna om Pippi för första gången. Flickan ”avgudar Pippi som lär henne allt från att vara en fin kompis till att klippa spaghetti med sax. Det finns ingen ’sagofigur’ som har en sådan plats hemma hos som Pippi har.”

Här vill jag själv tillägga att dagens barn nog är mer influerade av filmerna av böckerna. Därför kanske de inte lägger lika mycket märke till Pippis ensamhet, som läsare i äldre generationer gör och har gjort.

Konferensens talare berättade att böcker om Pippi har översatts till nästan 80 språk.

En tonåring blir nästan förvånad över frågan om vad Pippi har betytt för henne och svarar: ”Hon är så självklar. Pippi Långstrump finns i mitt DNA!”

En jämnårig väninna lärde sig delvis att läsa tack vare böckerna om Pippi. Hon var då fyra eller fem år gammal. Hennes sex år äldre bror tyckte att Pippi var jättebra, men tyckte: ”Synd bara, att det var en tjej!”

En kvinnlig journalistvän i min ålder svarar att hon var fyra år, när hon först fick höra talas om Pippi Långstrump:

Mamma läste högt. Jag gillade Pippi jättemycket, hon hade en massa djur och det ville jag också ha. Tyckte också att hon var modig och klarade det mesta. Men jag tyckte synd om henne för att hon var ensam på kvällen (antagligen för att jag var mörkrädd). Hon inspirerade och inspirerar mig. Små tjejer kan vara hur tuffa som helst. Behövs det, så är det bara att lyfta bort den dumma gubbe som försöker stoppa dig.

Däremot tycker min väninnas son, som är drygt 20 år idag, att Pippi var en översittare och mobbare. Han gillade inte riktigt hur Pippi behandlade de andra barnen Tommy och Annika och tyckte synd om dem. Han tyckte också synd om Lillebror i böckerna om Karlsson på taket. Men berättelserna om Emil i Lönneberga fick hans mamma läsa om och om igen.

Dagsfärska synpunkter

Dagen före denna artikels deadline, i slutet av januari 2018, fick jag en bunt papper med svar från elever i nio- till tioårsåldern. En släkting till mig hade bett sin klass (både pojkar och flickor) att svara på några frågor om Pippi. Alla hade läst böcker – eller sett filmer – om Pippi, men flera svarade att de inte

**”Hon är så
självklar. Pippi
Långstrump finns
i mitt DNA!”**

"Däremot tycker min väninnas son, som är drygt 20 år idag, att Pippi var en översittare och mobbare"

längre gör det. De flesta svaren går ut på att Pippi är "rolig", "busig", "snäll" och "envis" och att böckerna och filmerna är "bra" och "roliga". Någon har tillagt "spännande".

En pojke svarar kort på frågan om vad han tycker om böckerna/filmerna: "De sög" och där intill ritat ett ilsket ansikte. En flicka skriver att böckerna/filmerna är "lite för barnsliga". Någon tycker att de är "helt ok", en annan skriver att de är "superbra", en tredje att de är "sådär". En flicka svarar att böckerna var roliga och jättebra, men att hon inte läser dem längre. "Nej, jag läser bara tjocka böcker", svarar hon.

Flera har tecknat roliga bilder av Pippi.

Levande Pippi

Jag har en mycket lekfull kompis, 70+, som påminner om Pippi. Hon har också rött hår, och hon berättar att håret var *riktigt* rött när hon var barn. Hon satte då ståltrådar i flätorna, så att de skulle stå ut som Pippis flätor gjorde. Hon skriver:

Jag tror att jag var sju åtta år när jag först läste Pippi. Då var jag nog först mest intresserad av relationen mellan Tommy o Annika och Pippi. Tyckte det var fint att de fick leka med Pippi. Sen tyckte jag det var roligt att hon vågade vara så fräck i skolan. Sen har ju Pippi följt mig genom åren. Och nu när jag tänker tillbaka har hon varit mycket. Tröst, identifikationsobjekt. Att hämta nåt slags styrka och oberoende ur.

Mamma i himlen o pappa på Kurrekurreduttön . . . som barn tyckte jag det var häftigt . . . som vuxen kan jag också se och själv känna den känsla av övergivenhet som måste ha funnits hos Pippi när hon satt och talade med sin mamma i himlen.

Och som vuxen kan jag också gråta över det ensamma barnet – som var Pippi. Eller jag. Kanske fungerade Pippi som ett identifikationsobjekt för alla barn som av en eller annan anledning delade den nästan existentiella ensamhetskänslan som Pippi hade. Hon blev kanske en symbol för ens eget övergivna inre barn som man inte kunde släppa fram????

Sen var det ju det här att hon inte lät sig imponeras av vuxenvärlden utan skojade med den eller drev med den eller helt enkelt struntade i den. Hon har gett mig mod att ifrågasätta givna sanningar. Att skratta åt vuxenvärlden. Det gör jag nog fortfarande.

Också sedan jag själv blivit vuxen.

Denna väninna har jag också promenerat och samtalat lite extra med om Pippi. Bland annat har vi kommit fram till några likheter mellan Pippi Långstrump och Milleniumseriens Lisbeth Salander: De är bägge självklara, de bryr sig inte om vad andra tycker, de är ensamma, ledsna, omtänksamma och generösa. De värnar om barn, de har båda en känsla för rättvisa, de har humor och självdistans. De är starka, självständiga och har ett komplicerat förhållande till sina föräldrar. Och båda är bra på att lösa problem.

Förstå Lindgren, Långstrump och Sverige

Jag har undervisat i svenska vid flera utländska universitet. Dessutom undervisar jag ibland i svenska för invandrare i Sverige. I detta ämne bör också jämställdhet och samhällsinformation ingå. Allt klarare inser jag att man inte kan förstå Sverige utan att känna till Astrid Lindgren och Pippi Långstrump.

Nyligen visade jag pip-piböcker på svenska, arabiska och farsi för en

"Hon har gett mig mod att ifrågasätta givna sanningar"

”Jag skulle ha blivit mycket lydigare, tystare och osäkrare, om inte Pippi Långstrump hade funnits”

grupp på en folkhögskola, och just den dagen deltog enbart kvinnor som var födda mellan 1952 och 1980. När vi samtalade om Pippi, visade det sig att några kände till Pippi genom sina barn och barnbarn. En av deltagarna anmärkte att Pippi var mycket ouppfostrad och en dålig förebild för barn. Men i stort svarade deltagarna att Pippi är ”stark” och ”snäll” och att hon ”tycker om djur och barn”. Några nämnde ordet ”busig”, som gruppen just hade lärt sig.

För egen del jag känner jag mig tacksam för att mina föräldrar – som egentligen också tyckte att små flickor skulle vara lydiga och tysta – utan knot lät både min bror och mig läsa om Pippi Långstrump. Jag berättar gärna för mina elever och studenter att jag skulle ha blivit mycket lydigare, tystare och osäkrare, om inte Pippi Långstrump hade funnits.

Idag tycker jag bäst om att höra Astrid Lindgren själv läsa om Pippi med sin varma röst. Jag tänker ofta på dem båda, särskilt om jag behöver lösa en konflikt. Då kan jag fråga mig vad Astrid eller Pippi skulle ha gjort i min situation och kanske handla utifrån det förmodade svaret. Astrid Lindgren var inte rädd för någon, vill jag tro. I Sverige måste hon lära en finansminister att räkna, och hon fick statsministern att förbättra villkoren för djur i bur. Hon vågade också tillrättavisa skinheads och be den tidigare ryske presidenten Jeltsin att ordna fred i världen.

Karins säng

Jag brukar skryta med att jag bor ett stenkast från Astrid Lindgrens hem på Dalagatan 46 vid Vasaparken i Stockholm. Fyrrummaren visas ibland för små grupper av besökare, och man måste boka tid långt i förväg.

Jag var där i september 2017 med min gudson, hans mamma och hans gudfar. Ett av de mest bestående intrycken av besöket blev den lilla vita utdragssäng, där den lunginflammerade Karin en gång bad sin mamma att berätta om ”Pippi Långstrump”.

Referenser

- **Bonniers** tackade nej till Pippi – två gånger. *Aftonbladet* den 28 januari 2012. <https://www.aftonbladet.se/nyheter/article10255923.ab> samt brevet från Bonniers förlag i ett tillägg på <https://www.aftonbladet.se/nyheter/article10255922.ab> (tillgång: 30.1.2018)
- **Landquist, J.**, Dålig och prisbelönt. En reflexion om goda och dåliga barnböcker. *Aftonbladet* den 18 augusti 1946.
- **Lund, J.**, 70 år av egensinnighet. Tidningen *ETC* den 21 maj 2015. <https://www.etc.se/kultur-noje/70-ar-av-egensinnighet> (tillgång 30.1.2018).
- Pippi Långstrump. Information på bokförlaget **Rabén & Sjögrens** hemsida. <http://www.rabensjogren.se/karakter/171828-pippi-langstrump> (tillgång: 30.1.2018).
- Pippi Långstrump. **Wikipedia** nämner *Emmy Reventbergs* recension i Norrköpings tidningar 27 december 1945. [https://sv.wikipedia.org/wiki/Pippi_L%C3%A5ngstrump_\(bok\)](https://sv.wikipedia.org/wiki/Pippi_L%C3%A5ngstrump_(bok)) (tillgång: 30.1.2018).
- På barnets sida. **Birgitta Svanberg** den 4 januari 2011. *Nordic Women's Literature*. <https://nordicwomensliterature.net/se/2011/01/04/paa-barnets-sida/> (tillgång: 30.1.2018).
- **Rössel, J.**, Pip på sej, professorn! Genom lornjetten, *Aftontidningen* den 26 september 1946.
- **Stenström, C.**, Dags pensionera Pippi Långstrump. *Svenska Dagbladet* den 8 mars 1995.
- Vad har Astrid Lindgren haft för betydelse? Samlade svar från flera intervjupersoner, bland annat biskop emeritus Krister Stendahl. Tidningen *Dagen* den 29 januari 2002. <http://www.dagen.se/kultur/vad-har-astrid-lindgren-haft-for-betydelse-1.244854> (tillgång: 30.1.2018).
- **Wiman, B.**, Uppfinningen Pippi Långstrump, *Dagens Nyheter* den 31 december 2014. <https://www.dn.se/kultur-noje/uppfinningen-pippi-langstrump/> (tillgång 30.1.2018).
- **Isabella Lövin** om sina kulturval – *DN.SE* <https://www.dn.se/.../isabella-lovin-jag-tror-pippi-har-betytt-mer-an-man-forstar-for-jam...>
för 7 timmar sedan – *Pippi Långstrump*. Finns inte så många kvinnliga figurer att identifiera sig med. Pippi är stark, fri, och självständig – jag tror att hon betytt oerhört ...
https://ir.library.osaka-u.ac.jp/repo/ouka/all/71792/idun_23_331.pdf

Filmer om Pippi

- <https://www.astridlindgren.com/se/pippi-langstrump-tv-serie-910014>

NYCKELORD

Pippi Långstrump

Stark och självständig flicka

Jämställdhet

Anarkistisk barnuppfostran

Förstå Lindgren, Långstrump och Sverige

adults and children think of the girl today.

Känner du Pippi Långstrump?

Den här lilla boken berättar om hur Pippi har tagits emot i Sverige.
Och om att hon är ständigt aktuell.

Måtte Pippi fortsätta att betyda mycket för allas lekfullhet,
snällhet och jämställdhet.

Det skulle Astrid Lindgren ha tyckt om.

